

НОВА ЗОРЯ

український греко-католицький часопис

Видання Івано-Франківської Митрополії Української Греко-Католицької Церкви. Виходить кожного тижня

★ Вісті з Ватикану

Молитись разом з Папою можна через один «клік»

Папа Франциск запустив додаток, щоб заохотити католиків по всьому світу молитися разом з ним.

Розробку Святий Отець представив особисто під час недільної проповіді 20 січня.

Він зазначив, що сьогодні можливості спілкування розширилися завдяки інтернету і соцмережам, а також нагадав про підготовлене папське послання до Всесвітнього дня соціальних комунікацій, який відбудеться наступного тижня.

«Закликаю вас, особливо молодь, завантажити додаток і продовжувати молитися зі мною за мир і благополуччя», — цитують Папу Римського світові інформаційні агенції.

Платформа Click to pray вже працює. Програма Click to Pray повідомляє користувачеві, за що молитися Папа, наприклад, за країну, яка постраждала від стихійного лиха або конфлікту. І запрошує всіх приєднатися до нього.

Вона доступна на шести мовах — англійській, італійській, іспанській, німецькій, португальській та французькій. На порталі представлені наступні розділи: «Молись з Папою», «Молись щодня», «Молись в мережі», «Молитовні кампанії», «Шлях серця», особисті блоги. Також є можливість зробити пожертвування.

Запуск ресурсу приурочений до Дня католицької молоді.

Тисячі людей спостерігали на площі Св. Петра у Ватикані, як Папа показав новий додаток на планшеті, який поряд тримав помічник.

Провівши пальцем по планшету, він повернувся до свого помічника і запитав: «Чи я це зробив?».

За матеріалами інтернетвидань.

«Слухаючи кандидатів у президенти, спитаймо в них не про те, що вони мають, а якими вони є»

Ми, як народ, як держава, станемо кращими, коли збудуємо краще суспільство, в якому молодь не буде більше шукати повноти життя поза Україною, а зможе жити вповні в себе вдома. Таку позицію висловив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав під час проповіді до вірних у Патріаршому соборі Воскресіння Христового.

Продовження на стор. 2.

стор. 5

«Я цілковито посвятився Богові!»

На початку січня о. Володимир Палчинський ЧСВВ відзначив 80-ліття від дня народження, як і храм Царя Христа м. Івано-Франківська, в якому він служить з 90-их років. Також минає 56-ліття з часу монашества і 47 років з часу священства.

Мирування: для чого та чому?

«Зараз, по завершенні Літургії, буде мирування!» — виголосив священник, і всі парафіяни вишикувались у рядочок. «Христос посеред нас!» — вітається священник, мируючи. Хтось скаже: «Дякую», хтось: «Слава Ісусу Христу!», а хтось просто промовчить, бо не знає, що правильно було б відповісти: «Є і буде».

стор. 6

★ Цей тиждень в подіях

3 лютого 2006 р.

в Римі упокоївся в Бозі Владика Іван Хома — Єпископ УГКЦ, Ректор і професор Українського Католицького Університету ім. св. Климента в Римі (1985-2001), декан богословського факультету, член патріаршої капітули. Похований у крипті Собору св. Софії в Римі.

4 лютого 1963 р.

за клопотання Папи Римського Івана XXIII та президента США Джона Кеннеді звільнено із заслання в Мордовії Митрополита Йосифа Сліпого. Митрополита Йосифа було звільнено за умови «безповоротного вигнання з Батьківщини».

7 лютого 1903 р.

115 років тому у Львові народився Владика Йосиф Мартинець — перший Єпископ для українців греко-католиків у Бразилії.

7 лютого 1957 р.

упокоївся в Бозі священник УГКЦ Петро Вергун, перебуваючи на довічному поселенні в с. Ангарський Богучанського району Красноярського краю, де й був похований. Зачислений папою Іваном Павлом II до лику блаженних.

Актуально!

Корисні поради для християнських керівників від учасників економічного форуму в Давосі

стор. 3

Сакральне малярство через призму Музею мистецтв Прикарпаття

Святість, мужність і краса

стор. 4

Духовні роздуми

Хто є ключиком до всіх замків?

стор. 6

★ Слово Глави Церкви

«Слухаючи кандидатів у президенти, спитаймо в них не про те, що вони мають, а якими вони є»

У сьогоднішньому євангельському читанні ми чуємо розповідь про зустріч Христа з багатим чоловіком, який приходив до Христа з одним питанням: «Учителю добрий, що маю робити, щоб успадкувати життя вічне?» «Продай усе, що маєш, і йди за мною», — сказав Христос.

Відповідь Ісуса Христа, пояснює проповідник, показує цілком іншу перспективу: щоб жити вповні — треба бути добрим, як Бог є добрий.

«Бути добрим, як Бог, — сказав Предстоятель, — означає не просто імітувати виконання певних приписів. Щоб бути подібним до Бога, треба давати, бо таким є наш Бог. Ми віримо в Бога, який нічого не бере, а є джерелом всякого добра. Він дає все, що нам потрібно».

«Лише тоді, — переконує Глава Церкви, — коли ми даємо, — даємо те, ким ми є, усе, що маємо в матеріальному видимому світі, лише тоді живемо наповну. І відчуваємо, що більше щастя давати, аніж брати».

«Не мати, а бути — є рецептом щастя і способом жити вповні», — наголосив духовний лідер українців.

Сьогоднішній світ, за словами проповідника, часто живе в ідолопоклонстві успіху. Треба бути успішним за всяку ціну, навіть способом приниження чи знищення свого ближнього. Переступити через усе, щоб зробити добру кар'єру.

«А щоб стати успішним політиком, слід переступити навіть через гідність людей, яких хочеться перетворити на електорат, якими треба маніпулювати, щоб мати більше голосів, посісти

краще місце в парламенті чи ще в якомусь теплому кріслі. Але той, хто так чинить і так живе, уже вмирає. І ніколи те, що він узяв у ближнього, не зробить його вповні людиною. Не дасть йому ніколи життя, тим більше життя вічного», — переконує Глава Церкви.

Проповідник пригадав один з основних месиджів, які лишив нам Блаженніший Любомир, — бути людиною. «Важливість бути, а не мати — є осердям християнської духовності. Бо найбільшим скарбом для Бога є не те, що ми маємо як люди, а те, ким ми є. Мати скарб на небі — означає стати кращою людиною», — просить замислитися проповідник.

Предстоятель УГКЦ вважає, що ці слова сьогодні є закликом до українського суспільства. Ми вже відчуваємо, як в Україні почалася виборча

кампанія. «Скільки сьогодні різних кандидатів, — каже Блаженніший Святослав, — себе нам пропонують. Але слухаючи їх, спитаймо себе та їх не про те, що вони мають, а якими вони є. Бо ми, як народ, як держава, станемо кращими, коли збудуємо суспільство, в якому молодь не буде більше шукати повноти життя поза Україною, а зможе жити вповні в себе вдома. Тоді, коли побачимо, що той спадок, який нам лишив наш народ, наші батьки, полягає в єдиних Христових словах: «Йди за мною».

«Будь людиною, яка справді розуміє, що саме Бога треба ставити на перше місце, а тоді, як каже приказка, усе стане на своє місце», — побажав кожному Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

★ Анонс

Спільнота Назаретських родин

На парафії св. Миколая с. Глибівка Богородчанського деканату найближчим часом буде створена спільнота Назаретських родин.

З великою набожністю парафіяни ставляться до постів, мають велику набожність до молитви на вервиці. Кожної неділі перед Службою Божою всі вірні вголос моляться до Божого Милосердя. Вони вже є тими назаретськими родинами.

В Івано-Франківській Архієпархії подібні спільноти є в м. Калуш та с. Яблуночка Солотвинського деканату. Головою спільноти Назаретських родин по всій Україні є о. Михайло Будник з Вінницької області, який відомий тим, що говорив проповіді по гучно-

мовцю на ринку і привів до храму багатьох загублених овець.

У спільноті Назаретських родин с. Глибівка Богородчанського деканату батьки та матері молитимуться за мир, злагоду в сім'ях, за дітей, за воїнів, які захищають нашу країну від агресора на Донбасі, а також за Церкву. Разом їздитимуть на прощі по святих місцях. Поглиблення духовного життя на парафії є дуже важливим.

о. Іван ГОГОЛЬ,
адміністратор парафії.

★ Події

В Івано-Франківську вшанували пам'ять героїв Крут

27 січня в меморіальному сквері в Івано-Франківську вшанували пам'ять та помолились за загиблих героїв у бою під Крутами. Моління очолили священнослужителі Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ.

Цей бій тривав 5 годин між 4-тисячним підрозділом російської Червоної гвардії під проводом есера Михайла Муравйова та загоном із київських курсантів і козаків «Вільного козацтва», що загалом нараховував близько чотирьох сотень вояків.

«Крути — це символічне місце, коли ти там перебуваєш, то відчуваєш те, що відчували ті молоді хлопці, які там полягли, в той

час, коли була зруйнована українська армія», — зазначив міський голова Івано-Франківська Руслан Марцінків.

★ Відзнаки

Премія ім. Патріарха Володимира Романюка та Митрополита Андрея Шептицького

Нещодавно відбулось нагородження переможців щорічного обласного конкурсу за вагомих внесок у розвиток літературного, образотворчого, народного мистецтва, архітектури і дизайну. Як уже повідомлялось на сторінках нашої газети, переможцем у номінації «Реставрація сакральних об'єктів» став настоятель Архікатедрального і Митрополічного собору Воскресіння Христового УГКЦ м. Івано-Франківська митрофорний протоієрей Юрій Новицький за двадцять реставрованих експонатів. В номінації «Духовне друковане слово» переміг Ярослав Ткачівський за книги «Жертовний вогонь», «Навія», «Монахія», збірки пісень і романсів «Предвічна суть», «Живімо для добра» і компакт-диск «Пригадай собі волошки: пісні та романси на вірші Я.Ткачівського».

Ярослав Ткачівський є членом національних спілок письменників і журналістів, заслуженим працівником культури України, в його творчому доробку — понад 50 поетичних і прозових книг, нотних видань, він є автором понад півтори сотні пісень. Власне, пан

Ярослав ще у 2015 році, будучи депутатом Івано-Франківської обласної ради, виступив з ініціативою: заснувати творчу відзнаку ім. Митрополита Андрея Шептицького в галузі духовної літератури, а Степан Пушик тоді запропонував, щоб то водночас була премія ім. Патріарха Володимира Романюка. Так у році, коли відзначали 150-літній ювілей від дня народження Митрополита та 90-річчя від дня народження патріарха Романюка, й було започатковано щорічну обласну премію в галузі духовної літератури.

Пригадаємо, що премія ім. Патріарха Володимира Романюка та Митрополита Андрея Шептицького в галузі духовної літератури, мистецтва та архітектури — це найвища відзнака на Прикарпатті, яку щорічно присуджують обласна державна адміністрація та обласна рада.

★ 3 поетичного блокнота

Божі діти

Ми тільки гості в світі цім,
Бо Бог на тих завжди чекає,
Хто хоче в Небі жити з Ним
І хто про вічну душу дбає.

Ми в світі цім мандрівники
І мусимо до тих спішити,
Хто Божі загубив стежки
І в розкошах почав блудити.

Ми в світі цім і ті батьки,
Що блудних знов синів стрічають,
Котрі, розкавшись таки,
Знаходять рідних, бо шукають.

Ми в світі цім і вчителі,
Ті вчителі, що в Добрім Слові
Те засівають на землі,
Що проростає у Любові.

Чекає Бог своїх дітей,
А ми не хочем зрозуміти,
Що Бог для нас створив світ цей,
А ми у ньому — Божі діти.

Богдан СИМКІВ.
м. Калуш.

★ Актуально!

Корисні поради для християнських керівників від учасників економічного форуму в Давосі

Нещодавно завершився Всесвітній економічний форум, який, як правило, збирає політиків різних країн та служить майданчиком для обговорення гострих тем на міжнародній арені. Цього року він пройшов за відсутності кількох світових лідерів, таких як президента Франції Еммануеля Макрона (через протест «жовтих жилетів»), прем'єра Великобританії Терези Мей (через проблеми з Brexit) та Дональда Трампа (через «шатдаун» — призупинення роботи уряду через розбіжності між президентом і Конгресом щодо бюджету країни).

Україна взяла участь у форумі, більше того — український павільйон був одним з найбільш відвідуваних. Чи то іноземних інвесторів зацікавило покращення умов для провадження бізнесу у нашій країні, чи, можливо, на них справив неабияке враження показ українських вишиванок нашими дівчатами. Але як би там не було, цього року інвестори з неабияким зацікавленням поглядали в бік України. І це — незважаючи на війну на Сході України, непоборену корупцію в суді та владі! Отож, цього року Україна в економічному форумі дала свої результати. Неабияким досягненням для нашої держави стало підписання у Давосі угоди між норвезькою NBT,

французькою Total і Європейським банком реконструкції та розвитку щодо будівництва в Україні вітрової енергостанції на березі озера Сиваш. Будівництво «вітряків» попередньо планується розпочати в Запорізькій області в наступні 6-9 місяців. Пакет документів передбачає фінансування будівництва вітроелектростанції на суму 150 млн. євро, загальна вартість проекту — 400 млн. євро.

«Ми бачимо, що Україна стане лідером у цій галузі, оскільки це найбільший проект вітрової енергетики», — заявив Чакрабарті, президент ЄБРР, який підписав угоду з президентом України Петром Порошенком.

Але повернемося до заголовку нашої статті: які цікаві думки прозвучали в Давосі, які б стали корисними для підприємців та керівників, що називають себе християнами та мали б добре знати десять Заповідей Божих. Щойно завершився цикл Різдва свят, і зазвичай українців нерідко брали на кпини щодо їхньої звички довго святкувати. Нерідко чула таку думку, що в Україні в січні мало хто працює. Але це хибне твердження або ж досить застаріле. Останнім часом чи то скрутне економічне становище, чи просто бажання жити краще змусило українців закотити рукава. І не йдеться про мільйони заробітчан, які, тільки-но вщухла коляда, спакували валізи та повернулись до Польщі, Чехії чи Італії.

Хоч все частіше говорять про кризу на українському ринку праці та катастрофічну нестачу робочої сили, українські роботодавці напевне не до кінця розуміють ситуацію. Про що я?

Чи звертали ви увагу, за яким графіком останнім часом працюють більшість торговельних закладів, магазинів та аптек? В будні вони починаються ледь не о 22.00, але останнім часом більшість магазинів продовжують працювати навіть у суботу та неділю. Звичайно, для нас, як для покупців, це дуже вигідно. Хтось може порівнювати зі стилем роботи на Заході, у Європі. Але насправді атеїстичний Захід (як його часто люблять називати в Україні) більше дотримується Божої Заповіді «Пам'ятай день святий святкувати». В Італії, до прикладу, в неділю відкрита одна чергова аптека на весь мікрорайон, а супермаркети відчинені тільки до обіду. Схожа ситуація також у Чехії та в Польщі. Тільки у нас останнім часом доводиться працювати ледь не 7 днів на тиждень. Бо коли йдеться

про економічний інтерес та банальне бажання більшого заробітку, то певні християнські цінності й заповіді відкладаються вбік. Але у Давосі прозвучала цікава думка, яка йде в ногу з християнським вченням: час переходити на чотириденний робочий тиждень!

Так вважають психолог із школи Уортона в Пенсильванії Адам Грант і економіст та історик Рутгер Брегман, автор «Утопії для реалістів». Вони стверджують, що такий графік дасть низку переваг і роботодавцям, і працівникам, адже люди будуть достатньо відпочивати й акумулювати більше енергії. У людей буде нижчий рівень стресу, вищий рівень задоволення від роботи, кращий баланс між роботою та особистим життям. «У 1920-1930-х роках великі капіталістичні підприємства визначили: якщо скоротити робочий тиждень, працівники стають більш продуктивними», — зазначає Брегман.

Напевне, до таких порад прислухається мало який роботодавець. Та все-таки третя Божа Заповідь залишається актуальною й сьогодні, і наше прагнення до накопичення, чи більшого заробітку нерідко змушує нас забувати, що всіх грошей не заробимо. А без Божого благословення мало чого зможемо досягнути в житті, навіть якщо будемо працювати 24 години на добу та 7 днів на тиждень.

Віра Біла.

★ Важливо!

Як не стати інформаційною маріонеткою?

З екранів телебачення, з комп'ютерних моніторів, гаджетів отримуємо так багато інформації, що іноді не знаємо, кому вірити, а кому — ні. Почуваємось ображеними, коли дізнаємось про неправдиві повідомлення в соцмережах і ЗМІ.

Як не стати інформаційною маріонеткою, запитуємо в головного редактора газети та сайту «Репортер» п. Андрія Філіпського. Він, журналіст з 20-річним досвідом, взяв участь у проекті «Об'єднуючи людей заради миру»! Послухати головного редактора у БФ «Карітас» прийшли місцеві мешканці та внутрішньо переміщені особи.

— Пане Андрію, як, на Вашу думку, соціальні мережі впливають на засоби масової інформації?

— Вони сьогодні впливають на всіх і на ЗМІ зокрема. Вважаю, що мінімум 20 відсотків новин на сайтах роблять з постів у соцмережах. Це сенсаційні або різкі публікації від офіційних осіб та звичайних людей. Таким чином соцмережі впливають на ЗМІ, особливо, якщо журналісти не перевіряють інформацію, яка може бути неправдивою або банальним зведенням рахунків.

Люди пишуть на своїх сторінках, вони вільні робити там будь-що, звичайно в межах законодавства. Якщо

ставити їхні публікації на сайти новин, не перевіряючи, то можна втратити в халепу. Адже часто люди публікують щось зопалу, тому потрібно перевіряти, дотримуючись журналістських стандартів.

— А розкажіть нам, що таке медіаграмотність?

— Медіаграмотність — це уміння та навички, які дозволяють споживати інформацію та відділяти якісне від неякісного. Це так, як не їсти чогось шкідливого. Саме для цього й потрібна інформаційна гігієна, щоб не споживати і не поширювати неправди та не виглядати в мережі дурнем.

У пересічній людини в Україні найчастіше основне джерело інформації

— соціальна мережа «Фейсбук». Дуже важливо не тільки не поширювати, а навіть не ставити вподобання («лайки») під сумнівною інформацією. Не кажу про фейки (неправдиві повідомлення), про те, що видно неозброєним оком, тому що це може бути маніпуляція. Якщо людина поспішає, то може не зауважити, що новина сумнівна.

— Які є види фейків?

— Фейк — це свідомо або несвідомо подана неправдива інформація або помилка. Текст, фото, відео. Можуть бути вирвані з контексту повідомлення, які спотворюють всю інформацію. Зараз, під вибори, фейків з'явиться значно більше — звідусіль. Якщо опублікувати якусь нісенітницю, яку поширять, наприклад, 200 тисяч осіб, то негативний вплив буде значним.

...соцмережі впливають на ЗМІ, особливо, якщо журналісти не перевіряють інформацію, яка може бути неправдивою або банальним зведенням рахунків

— Як користувачу соцмережі визначити, що його намагаються ошукати?

— Якщо публікація галаслива, сенсаційна — це перша ознака. Якщо

перша думка, яка виникає, що такого не може бути, то такого не може бути! Для того, щоб перевірити, є пошукові сервери, зворотні пошуки. Можна знайти оригінал фото, оригінал відео. Можна з тексту взяти ключове речення, кинути його в пошукову систему Google, щоб знайти повну інформацію на цю тему. Так можна визначити, чи автори обманюють, чи ні.

Але переважно люди, прочитавши щось сенсаційне, якщо воно вкладається в їхній світогляд, поширюють це миттєво, не перевіряючи. Якщо новина сенсаційна, якщо вона шокує, якщо російською мовою (хай мені пробачать росіяни або не пробачають), то скоріш за все — це обман. Рекомендую перед тим, як поширювати, почекаати. Важливо думати головою. Не робити поспішних кроків. Через годину, ймовірно, буде спростування....

— Минулого року на офіційній сторінці Муніципальної варті з'явилась інформація, що в Івано-Франківську згоріла центральна новорічна ялинка. Це був фейк, який довго всі обговорювали...

— До того часу на цій сторінці нічого подібного не було. Згідно із законом про пресу, офіційні джерела ЗМІ не перевіряють. Деякі сайти миттєво цю інформацію поширили, серед них був навіть один всеукраїнський. Муніципальна варта визнала, що це був жарт. Як на мене, жарт був геть невдалий.

Спілкувалась Юлія БОЄЧКО.

★ Сакральне малярство через призму Музею мистецтв Прикарпаття

Воїни на українських іконах в іконописній традиції Київської Русі та в колекції Музею мистецтв Прикарпаття: СВЯТІСТЬ, МУЖНІСТЬ І КРАСА

Мученики Твої, Господи,
в стражданні своїм вінці
нетлінні прийняли від Тебе,
Бога нашого; маючи бо силу
Твою, мучителів подолали,
сокрушили і демонів
немічні спокуси,
їхніми молитвами спаси
душі наші

Тропар мученикам, глас 4

Почитання святих воїнів в українській культурі настільки давнє, наскільки давня сама прадідівська ортодоксальна християнська віра. З прийняттям в X-XIII ст. офіційного християнства Київська Русь перетворилася на міцний форпост Східної Європи, об який неодноразово розбивали голови кочові орди азійських диких племен. Тому давні русичі добре розуміли, що таке сила, мужність і святість справжнього воїна. Праукраїнці широким переїняли від Риму і Константинополя святу традицію пошанування мощей святих воїнів, які гідно віддавали свої безцінні життя за Христа і Вселенську Церкву. Провідна верства населення часто хрестилася під іменами святих воїнів, в їх честь зводилися величні храми східнохристиянського обряду. Перед іконами Георгія Побідоносця, Архистратига Михаїла чи Димитрія Мироточця завжди горіли запалені лампади.

Через глибоку пошану християнського Сходу і Заходу до культу мучеництва та благородної боротьби проти зла-гріха, яку вели святі воїни, в європейській середньовічній мистецькій традиції був сформований спеціальний художній канон, який передбачав певні умови, як варто зображати мучеників-стратилатів таких як Теодор Тирон, сотник Лонгин, Іван воїн та ін. Іконописні правила для художника-членця, для порівняння, ставали тим самим, що устав для захисника вітчизни. Продовжуючи це порівняння, можна сказати, що таким своєрідним уставом для митця ставав якийсь взірєць, створений, очевидно, кимось давно. Такий зразковий оригінал (іконографічний канон) — це зібрання конкретних правил та художніх рекомендацій, які потрібно застосувати на практиці іконного письма.

По-перше, найчастіше воїна зображали у фронтальній позі, одягнутого в усі мілітарні обладунки свого часу, по-друге, на іконі зазвичай не малюється повсякденне обличчя воїна як на портреті, але тільки вічний христоподібний відблиск — прославлений лик святого і праведного мученика, і по-третє, в іконах із зображенням святих воїнів у Середньовіччі дуже часто використовувалася зворотня перспектива. Дотримання всіх цих канонічних елементів притаманне для іконографічної традиції Київського християнства. Однак, старша і авторитетніша за московську Київська Церква не дотрималася у мистецькому плані деяких дивацьких умовностей, які нав'язували іноземці. Наприклад, темні лики святих воїнів, викривлені носи, довжелезні або, навпаки, куці

Автор невідомий. Ікона «Боротьба Архангела Михаїла з сімома смертними гріхами». Біля 1737 р. Дерево, полотно, олія. 95 x 74. Зберігається в постійній експозиції Музею мистецтв Прикарпаття

пальці, мов цурпалки, та ін. Українська ікона Середньовіччя «дихає» естетикою Заходу. Навіть князі-мученики Борис і Гліб як «свої святі» поборники Церкви та представники Київської Русі представлялися на іконах XIII ст. з мужніми і красивими рисами обличчя та мініатюрно-точним відтворенням деталей вбрання. А найдавніша ікона «св. Георгія воїна» на Русі датується XI-им століттям і начебто належить до московської іконописної традиції.

У XVII-XVIII ст. основні складові візантійських канонів в іконах України зазнають суттєвих змін. Високе мистецтво Заходу запропонувало для ікон воїнів нові фундаментальні основи: апокрифічні зображення у вигляді символів та алегорій; ікони воїнів фольклорного характеру із зміненою іконографією святих мучеників, зорієнтованою на місцевий типаж обличчя людей;

введення в іконографію воєначальників зображень святих у профіль або у напівпрофіль; введення в іконографію предметів українського народного побуту, а також національного одягу замість класичного візантійського, наприклад, вишиваних сорочок та ін.

Справжньою мистецькою скарбницею для збереження ікон із зображенням святих воїнів є Івано-Франківський Музей мистецтв Прикарпаття. Власне, вивільнення ікон з-під заборони і арештів, відкриття музейних запасників, легалізація приватних збірок та введення цілого масиву давньої української культури в контекст вітчизняної ікони дає підстави зробити нові і дуже цікаві спостереження. Те, що фахівці вважали відступленням від канону ікон, виявилось в Україні популярним, якщо в іконах була відповідність духу Євангелії і постановам Вселенських

соборів. Після закінчення Середньовіччя українські ікони позбулися надмірної суворості візантійського стилю і повернули собі вродливу красу та осяйну людинолюбність священного мистецтва ранньої Церкви Христової. Це сталося тому, що українські майстри ікон, починаючи від доби Гетьманщини, включили в іконотворчість деякі стильові риси ренесансу і бароко, і тим самим «оживили» класичну ікону.

Наприклад, на іконі з музейної збірки «Великомученик Дмитрій» (XIX ст.) невідомий майстер хоч і дотримується візантійських традицій, але додає своєрідну мистецьку оповідь про страту Варвари на задньому плані композиції, зображення башти, меча та ін. побутових деталей, чого раніше не дозволялося робити. Сам мистецький твір має привабливі декоративно-художні якості, що робить його оригінальним і неповторним. Справжньою родзинкою постійної експозиції музею є алегоричний образ на полотні під назвою «Боротьба Архангела Михаїла з сімома смертними гріхами». Барокова пишність і гуманістичний алегоризм надають картині особливого колориту. Сім головних гріхів автором подані у роботі під виглядом різних тварин. Сам архистратиг зображений в динамічній позі. Невідомий художник дотримується загальноприйнятих мистецьких тенденцій свого часу. Його мистецький твір відображає гру світла і тіні.

Завершуючи думку, ми стверджуємо про факт існування справжнього, невігданого розквіту і розвитку українського ікономалярства із зображенням святих воїнів, відколи Україна скинула з себе вериги безбожного радянсько-російського рабства і назавжди вийшла з імперського Радянського Союзу. Прокинулася віра в істинного Бога і, пограбований колись московітами, український народ заходився малювати ікони святих воїнів так, як це робили їхні далекі попередники — не занедбуючи жодної мистецької позиції, яку надбали в процесі свого духовного, ментального і культурного зросту.

Тож нехай святі зображення воїнів надихають і Національну гвардію, і Збройні сили, і добровольців нашої країни до нових злетів і перемоги у священній війні за волю, незалежність та добробут України!

о. Віталій КОЗІНЧУК,
доктор філософії,
провідний науковий співробітник
Музею мистецтв Прикарпаття.

Молитва за український народ

Просимо Тебе, Царю Небесний, Духу Правди, Любові і Справедливості. До Тебе піднімається наша молитва. Зігрій і просвіти наші уми й серця, покажуй нам правильну дорогу в нашій праці для добра свого народу. Благослови наш труд і подай нам братню єдність в усіх наших зусиллях для щастя нашої Вітчизни і народу та для нового розквіту Христової Церкви в Україні. Амінь.

★ Наші інтерв'ю

Отець Володимир Палчинський: «Я цілковито посвятився Богові!»

На початку січня о. Володимир Палчинський ЧСВВ відзначив 80-ліття від дня народження, як і храм Царя Христа м. Івано-Франківська, в якому він служить з 90-их років. Також минає 56-ліття з часу монашества і 47 років з часу священства.

А нам є що отримати в спадок від невтомного отця, який завжди працює не собі на честь і пожиток, а Богові на славу й громаді на користь. Це і матеріальний спадок — відновлені храми й монастирі, і духовні його поради та приклад, який той, хто уважний, візьме за модель життя. Так, він працював на Львівщині за часів підпілля Церкви, в Золочеві — в часи відродження, де з нуля починав розвивати монастир, і ревно працює тут, в Івано-Франківську, донині. Все, що є в монастирі, церкві й довкола — великою мірою його заслуга. Парафія, якою вона стала, — це його багаторічне напрацювання.

— Отче Володимире, звідки Ви родом? Про що Вам нагадує дитинство та юність?

— Я народився в м. Чесанів (тепер Цешанув, Польща). У 1945 році моїх батьків із шістьма дітьми переселили в с. Родатичі Городоцького району Львівської області. Пригадую Другу світову війну, як нас бомбардували німці. Це було 1944 року в Чесанові. Мені тоді було всього п'ять років. Радянські солдати йшли на захід і зігнали все чоловіче населення, щоб ремонтували міст через ріку. Тато відчув щось недобре і разом з одним поляком повернулись додому. Тільки мати дала йому поїсти, як німецькі літаки почали бомбити місто. Чесанів почав горіти. Багато цивільних людей було вбито, серед них — і мама сестра.

Перед виселенням в Україну поляки нас обікрали, в останню ніч забрали корову. Ми приїхали в Родатичі перед Великоднем. Батьки раділи, що всі діти живі та здорові доїхали. Батько був столярем, будував будинки, тому з часом ми там прижилися.

Ще до армії мав нагоду познайомитися із священниками, які повернулись з тюрми. Мені запропонували, щоб

учився на священника, але я відмовився, бо хотів бути інженером-будівельником (це була моя улюблена професія). Але так не склалося. Божі плани, як згодом виявилось, були іншими (хоча любов до професії придалася і в монастирі — ще й як). Зв'язки з підпільними священниками я підтримував постійно.

Поступав у Політехнічний інститут, бо добре знав математику. Все написав, однак за екзамен отримав оцінку «2».

Коли разом з батьками я був на могилі Владика Миколая Чарнецького у Львові, до нас підійшов кадебіст, який проводив вдома обшук, і запитав: «Ну що, поступив?». «Ні», — відповів я. «Поки не почнеш на нас працювати, інституту тобі не бачити», — сказав він і пішов.

Після того я вирішив стати священником. Дев'ятого травня 1963 року, коли міліція була зайнята парадом перемоги, тодішній протоігумен о. Пахомій Борис під час таємного Богослужіння вручив мені габіт і я став братом Володимиром. Почалось підпільне монаше життя: навчання, праця і молитва.

Двадцять дев'ятого січня 1972 року на квартирі сестри Василянки Віри Девоссер в Івано-Франківську Владика Іван Слезюк у присутності преосвященного Софрона Дмитерка і о. Василя Мендруна висвятив мене на священника (у той час я працював реставратором у Львівському музеї етнографії, але

мене вигнали з роботи, коли довідалися, що я є священником). Свячення відбулися дуже секретно, навіть батьки про це не знали. Мама аж через три місяці побачила мене, коли служив Святу Літургію, батько ж лише через півроку довідався про те, що я — священник. Я обслуговував Золочівщину, Жовківщину, Яворівщину, Сокальщину. Якийсь час їздив у Добромилі, Хирів і найближчі села. Бував навіть у Києві. Кияни говорили: «Дайте нам Бога, бо та комуністична політика нам вже набридла».

— Отче Володимире, у Вас великий життєвий, монаший та священничий досвід. Що порадите молодим, які хочуть обрати священничу стежину?

— Бачите, тепер багато хто шукає матеріальної вигоди. В нас так не було. Тоді була велика жертва. Ми йшли, щоб цілковито посвятитися Богові. Якщо священник справді хоче бути добрим пастирем, то найперше він мусить бути вірним Богові, завжди має пам'ятати про присутність Божу. Де б ми не були, з нами постійно є Господь. З Богом йдемо, з Богом працюємо, з Богом живемо. Священники не виконують свої справи, а справи Божі. Вони є посланцями Божими і повинні робити те, що Бог їм послав. Коли священник сильно стоїть при Бозі з молитвою і відданістю Йому, тоді його молитва має велику силу.

— Якщо порівняти часи підпілля УГКЦ і часи незалежності, як Вам служилось у той час і тепер?

— Те, що було, уже не повернути. Підпілля було дуже тривожним. Одного разу мене три дні не було вдома. З роботи поїхав служити, після чого — на роботу, потім — знову на службу. Телефона не було, щоб повідомити, де я є. А коли повернувся додому, то мама ходила по подвір'ї вся в сльозах. «Сину, ти мене до гробу зведеш», — лише сказала.

Отець Теодозій Янків сказав мені обирати, де я хочу йти служити: в Гошеві чи в Івано-Франківську. Я вибрав Івано-Франківськ. До того був дві каденції ігуменом на Золочівщині (по 8 років), а потім ще дві — в Івано-Франківську.

Коли я приїхав до Івано-Франківська вперше, то монастир не мав даху. Йшла зима. Треба було перекрити дах. Потім монастир перепланували, щоб кожен мав по дві кімнати. Для мене важливо, щоб парафія жила і розвивалась.

— Кожна людина несе свій хрест. В одних він легший, в інших — важчий...

— Я переніс кілька операцій. У 1981 році був паралізований. Ніхто не давав надії, що я буду ходити, мене носили на руках. А сталося це так. У Жовкві помер світський священник. О 22-й годині в його хаті я відправляв Службу Божу, було ціле подвір'я людей. Потім поїхав на Яворівщину сповідати стареньку жінку. А о 15-й год. на одному хуторі правив Службу Божу. Раптом почув, що їде «бобик» із сиренами. А то приїхали лікарі на «швидкій» до хворого в цю хату. Заглянули в кімнату і вийшли. В мене руки почали тремити, ноги німіли. Ледве зміг завершити Літургію. Потім ті лікарі мене ще підвезли на зупинку. Але нервовий стрес був такий великий, що ноги мені почали «горіти». Я ледве заїхав в лікарню. Наступного дня ще поїхав охрестити дитину голови сільської ради на Яворівщині. В лікарню ледве повернувся, а тоді спаралізувало ноги.

— Що Вам зараз найбільше згадується?

— Я був двічі в Римі, у 1992 та 1996 роках, і двічі розмовляв з Папою Іваном-Павлом II. Ще за підпілля був у Польщі. Моя тітка була монахинєю-йосифіткою у Перемишлі. Її не вивезли, як нас. Вона була сестрою-господиною при о. Гринику. Приїздила пізніше до нас, в Україну. З 2009 року я є почесним громадянином Золочівського району.

З останніх подій найприємнішим стало те, що під час Десятого Міжнародного фестивалю «Коляда на Майзлях» Блаженніший Святослав особисто привітав мене з 80-літтям патріаршою грамотою.

Священне життя має вплив на людей, якщо його поведінка гідна, тоді його парафіяни зростають духовно і священник стає будівничим Царства Божого. Отець Володимир завжди вів за собою людей.

Отож, з нагоди ювілею вітаємо отця Володимира, зичимо кріпості духу, рясних Божих ласк та щедрот для подальшого служіння.

Спілкувалась Юлія БОЄЧКО.

★ Вісті з парафій

Калуське «Лемчатко» у лемківській святині Прикарпаття

Приємною несподіванкою для парафіян церкви святих Кирила і Методія — лемківської святині, що в обласному центрі Прикарпаття, став приїзд із вертепом релігійно-фольклорного дитячого гурту «Лемчатко» міста Калуш із вертепом. Колектив знаний в багатьох країнах світу, там, де закинула доля тих, чия рідна земля — Лемківщина — українська етнічна територія, на якій здавна проживала етнографічна група українців — лемки, розташована в українських Карпатах (по обох схилах Східних Бескидів) між ріками Сяном і Попрадом у межах сучасної Польщі, та на північний захід від ріки Уж у Закарпатті до ріки Попрад у Словаччині.

7 листопада 2018 року гурт «Лемчатко» відзначав свій ювілей — 25 років з дня заснування при Калуському ліцеї №10. Незмінним керівником і організатором цього лемківського дитячого колективу є п. Олена Ліщинська. Широка географія виступів даного колективу є яскравим свідченням його популярності. А побував він практич-

но всюди, де є лемківська громада. У Польщі — від Перемишля до Балтійського моря, вісім разів на папській Літургії у Ватикані, чотири рази у місті Мюнхен, відвідавши могилу провідника української нації Степана Бандери, у місті Турін (Італія), місті Люрд (Франція). Починаючи з 1993 року гурт щорічно буває на міжнародному

фестивалі лемківської культури в селі Ждиня у Польщі. І це далеко не повний перелік місць, у яких звеселяли своїми дитячими голосами душі лемків учасники колективу, прославляючи Бога.

Розпочалося дійство із вшанування депортованих лемків та Небесної Сотні, що полягла на Майдані у Києві

під час Революції гідності, хвилиною мовчання. Потім діти декламували лемківською мовою вірші, колядували й весь сценарій вертепу із прекрасною постановкою й костюмуванням озвучили лемківською мовою, подарувавши незабутні миті зустрічі з культурою Лемківщини всім, а старшому поколінню лемків нагадали про рідну батьківську землю, гори Бескиди, коляду, вертеп, й сльози котились із їхніх очей. На завершення священник храму о. Богдан подякував колядникам, подарувавши солодкі гостинці, благословив усіх на многії і благії літа.

Володимир БАКАЛА,
старший науковий співробітник
історико-меморіального музею
Олекси Довбуша.

★ Слово священника

Мирування: для чого та чому?

«Зараз, по завершенні Літургії, буде мирування!» — виголосив священник, і всі парафіяни вишикувались у рядочок.

«Христос посеред нас!» — вітається священник, мируючи. Хтось скаже: «Дякую», хтось: «Слава Ісусу Христу!», а хтось просто промовчить, бо не знає, що правильно було б відповісти: «Є і буде».

Якось я була свідком кумедної сценки, коли всі підходили до мирування, як зазвичай, а одна жінка стала, склала руки на грудях, немов до Причастя. Вона до кінця, напевне, не розуміла, що відбувається. Нічого страшного, коли деякі обряди Церкви не є зрозумілими, але, як на мене, гірше, коли робимо все наосліп, йдемо, бо всі йдуть. Бо в даному випадку жінка нічого страшного не вчинила. Та, на жаль, трапляються такі випадки, коли люди приступають до Св. Причастя, бо йдуть всі. Краще буде, якщо ви одні зі всієї церкви не візьмете Причастя, ніж злегковажите та приступите до цієї Св. Тайни без Сповіді (за потребою, звичайно).

Але повернемося до обряду мирування. На жаль, більшість людей бере участь в цьому обряді, до кінця не розуміючи, для чого і чому. Якщо священник каже, отже так треба! Звичайно, священник поганого не порадить, але давайте з'ясуємо, що таке мирування і для чого відбувається цей обряд. За роз'ясненням я звернулась до **о.мітрати Михайла Бігуна**, декана Калуського та члена Літургійної комісії УГКЦ.

— Отче, що таке мирування?

— Мирування — це духовна підтримка наших тіла і душі під час земної мандрівки, яке уділяється у часі кожного всенічного богослужіння на утрені під час канону, а також згідно з традицією у нас, в Галичині, після Святої Літургії, благословенням на литії елеєм (олією).

Помазування освяченим елеєм не є тайною, тобто тією освяченою дією, котра якісно і глибоко змінює людську природу, але скоріше передає цій зміненій природі благодать і милість Божу для проходження свого існування.

— Яка різниця між мируванням і Св. Миропомазанням?

— Святе Миропомазання — це Тайна, в якій охрещена людина через помазування святым миром і молитву священника одержує ласку Святого Духа, щоб непохитно і мужньо визнавати свою віру, свято жити, а в разі потреби віддати за Христа своє життя.

Часто люди ототожнюють Святе Миропомазання з мируванням. Різниця полягає в тому, що Св. Тайна Миропомазання відбувається над людиною раз у житті — безпосередньо після Тайни Хрещення.

Саме ж миро — це особлива суміш з елею, інших рослинних олій, запашних смол і запашних трав (всього 50 елементів). Підготовка цієї суміші виділена в окремий чин мироваріння, що відбувається щороку у Великий піст.

Освячується миро в нашій Церкві тільки Предстоятелем, потім воно розсилається по єпархіях.

— Чому в деяких церквах мирування відбувається ледь не кожної неділі, а в інших парафіях — декілька раз на рік?

— Віряни помазують елеєм на дванадесяті й великі свята, коли це передбачено церковним уставом. Серед християн, особливо у нас, в Галичині, таке помазування називають «мируванням», але жодного відношення до помазування св. миром немає, оскільки в цьому випадку використовується не святе миро, а освячений елеї.

— Чи є гріхом не йти до мирування?

— В давнину елеї вважався лікувальним засобом. Милосердний самарянин вилив елеї на рани людини, яку він знайшов побитою при дорозі. Елеї — це образ Божого милосердя і співстраждання, який приносить людині освячення тіла й душі для вічного служіння Богові. В помазанні св. елеєм християнин всеціло посвячує себе Богові й підготовляється до зустрічі з Ним.

Тому Свята Церква не радить легковажити мируванням у часі великих і дванадесятих свят.

Розмовляла Віра Біла.

★ Духовні роздуми

Хто є ключиком до всіх замків?

К олі наше серце насправді дихає та живе? Коли ми відчуваємо його голос, який не волає про допомогу, а підказує ділитися радістю зі світом? Коли ми прощаємося з такою панею, як смуток, і просимо її забрати із собою шафу з суконь різних кольорів, як і різних кольорів розчарувань. Останнє вже не пасує до нашої щирої усмішки, яку приховувати вже немає змісту, бо видають очі — брами душі. Всередині вирують шторми, але не ті, що руйнують, а ті, що роблять

страву життя смачнішою. Нам хочеться прокидатись зранку з думкою про те, що настрої створює не тільки кава, а щастя — це не лише погода за вікном.

Звільнитись від мотлоху в серці — образ, заздрості, печалі. Залишити за плечима все каміння, яке ми тягнемо за собою кожного дня і не помічаємо. Хоча ні. Не розуміємо, що нам постійно тисне в грудях. Це рани, які гояться або які кровоточать. Але як нам відкрити свої замки серця, і чи потрібно

випробовувати долю? Хто нам допоможе у цій нелегкій справі, коли навіть герої стають холодними титанами?

Бути щасливим цілком можливо. Якими б ми не були недовірливими та як би не заперечували цю просту істину. Щастя чи нещастя — категорія стала, ми або приймаємо її, або відкидаємо. Але дуже багато залежить від того, чи відкриємо ми своє серце Тому, Хто любить нас так, що ми навіть не усвідомлюємо. Бог завжди за нами і завжди вірить у нас. Навіщо Йому, щоб ми страждали, а сльози стали нашою візитною карткою? Він отримує від цього задоволення? Навряд чи.

Насправді Бог є нашим першим ключиком щастя, який хоча є першим, але здобуття якого вимагає від нас мужності та довіри. Мужності, щоб відкинути всі страхи та навчитися слухати. Слухати уважно й терпеливо, навіть коли небо розколюється над нами, а блискавки показують всю свою силу. Важко відкриватися, коли тебе зранили, а ті спогади стали тими, які ми заховали у підземелля своєї душі, щоб самому не бачити, і щоб ніхто не довідався про нашу вразливість. Але довіряти — не означає бути вразливим. Головне знати, що той, перед ким ти показуєш дзеркало душі, не викривить його відображення. Буде співрозмовником, з ким не тільки зможеш побесідувати, а й помовчати. Кому ти віриш та знаєш, що за його спиною не буде ховатися зброя. Той, хто надійний та подасть руку, навіть коли падаєш у прірву. І хто це, як не Бог! Друг, якого ми не звикли називати другом,

та Порадник, чії поради є такими цінними.

Щоб бути радісним, не потрібно весь світ тримати в долоні, а просто відчувати присутність Того, Хто створив цей світ. Проста формула, але яка вимагає нашого погляду в глибину. Бо що є джерелом радості та того ж щастя? Криниця завжди є джерелом чистої води. Так і Бог є Той, до якого йдуть спрагли. Він завжди чекає нас, чекає нашого повернення. Він завжди радий нас бачити на порозі своєї оселі, завжди нас обійме та прихистить від стихій долі. Які б обставини не тиснули у скроні, ми самі формуємо наше ставлення до них. Проблеми — тимчасові, недовготривалі та ті, які можна розв'язати, як би важко не здавалось на перший погляд. Які б стежки не були закручені, наш компас всередині, тільки б не загубити Його орієнтири.

Які б ми не шукали способи бути щасливим і де б ми не шукали це щастя, насправді воно не знаходиться у якійсь іншій реальності. Воно не перебуває поза орбітами нашого життя. Це не річ, яку можна врешті-решт отримати, бо це виходить за рамки звичної термінології. Воно — поряд. Воно — всередині. Воно — у Божій присутності. Тільки б навчитись відчувати її. Тільки б наважитись відкрити Йому замки свого серця.

Христина НИЩАЙ.

★ На життєвих перехрестях

Дві історії одного міста

Історія перша

Тривали Різдяні свята і хоч усі ми знаємо, що найважливіше – це підготувати свою душу до приходу Месії, господині докладають чималих зусиль, прагнуть і у цьому році накрити щедрий стіл на Святвечір та на Різдво Христове.

Трапилася ця історія в один з тих днів, коли довго ходиш з магазину в магазин у пошуках необхідних продуктів, які були зазначені в довгому списку покупок. Думаю, кожна жінка зрозуміє, яка це катастрофа, коли, прийшовши додому з покупок, виявляєш, що забув щось купити. Так було і зі мною. Я не купила бананів до торта. Одягнувшись знову, зля на свою забудькуватість, біжу в супермаркет, сама себе підганяючи, адже треба ще стільки встигнути! Прибігаю в магазин. Хапаю банани і майже біжу додому. Розпаковую покупки, відкриваю гаманець, щоб зафіксувати витрати, адже у цій передсвятковій біганні, не контролюючи грошей, можна півзарплати витратити. Отже, дивлюсь і одразу розумію: щось у моїй бухгалтерії не добре. Злегка напружившись, здогадуюсь, що, очевидно, не взяла решти, коли купувала банани. От халепа! І грошей шкода, бо де ще там до зарплати, та й у магазин повертатись ніяково. «Лічи гроші, не відходячи від

каси!» Це правило знають усі. А тепер що робити? Декілька хвилин суперечки з собою і я знову одягаю куртку та вдруге йду до магазину. Знову сердита сама на себе через свій поспіх. Що буде — те й буде...

— Ще раз доброго дня, — вітаюся ніяково. — Я у вас решту не забувала?

— Так! Забули! — відповідає хлопчина-касир. — Ось ваш чек.

Полічивши на калькуляторі, хлопчина повернув решту. Посміхнувшись, він додав, що у них, мовляв, серйозна фірма...

Вийшовши з магазину, я була така щаслива, немов у лотерею виграла. І річ, скажу вам, не лише у грошах. Я відчула магію Різдва, коли наші серця наповнюються добром і щастям. Адже цей молодий чоловік міг вчинити зовсім інакше, мовляв, сама собі винна, уважною треба бути. Як це прекрасно, Господи, що є серед нас такі люди. Дякую Тобі!

Історія друга

Після свят знову приходять будні і кличуть нас на наші робочі місця. В один з таких днів і сталася ця історія. Моя колега розповіла мені, як це було.

Поспішаючи до автобусної зупинки, яка розташована біля статистичного

управління м. Івано-Франківська, вона побачила, як з автобуса, який рухався потрібним маршрутом, якраз виходять люди. Жінка прискорила крок, але автобус вже зачинив двері і почав рушати з місця. Водієві варто було лише

загальмувати й відчинити двері, щоб моя знайома могла сісти в автобус, але він чомусь цього не зробив. Водій бачив жінку, більше того, він знав її, адже мало не щодня підвозив, і знав, що тільки цей номер маршруту везе до кінцевого місця призначення. Автобус далі котився, водій дивився на жінку і злородно посміхався. А моя знайома бігла за автобусом, сподіваючись, що

він от-от зупиниться. Автобус докотився до світлофора і пані, подумавши, що водій не хоче зупинитися на переході, побігла аж до повороту, але водій повернув, додав швидкості й помчав вулицею... А моя колега розплакалася. Вона не з тих людей, які навздогін прокричали б міцне слівце про колеса, цвяхи на дорозі, гальма і їх здатність відмовляти у слухну мить. До речі, наступний автобус приїхав аж через годину. А людина на роботу їхала, між іншим...

Ці дві історії не є якимись особливими. Такі або схожі ситуації трапляються з нами щодня.

Я лише хотіла запитати: що з нами, люди? Погляньте на нас. Знервовані і злі, ми не завдаємо собі клопоту опанувати наш настрій і наші негативні емоції! Так, життя зараз дуже непросте. Але хіба це виправдовує нас? Наш егоїзм, байдужість, зверхність, зарозумілість, наші «пonti»... Хто змусив нас забути, що щирість у серці нам самим дарує здоров'я, добрі слова підтримки і вдячності дають на снагу до життя, а усмішка в очах прикрасить краще косметики. Звісно, усе це дається нелегко, але постаратись варто. Варто будувати ланцюжок з позитиву і підтримки. Зрештою, ніколи не знаєш, як усмішка чи слюзи, спричинені тобою, вплинуть на твоє власне життя...

Наталія ЗАБИЛА.

★ Наша віра

Чудо від образу Ісуса Христа

Якось св. Атанасій, архієпископ Олександрійський, в одній із своїх проповідей розповів про чудо від образу Нашого Спасителя, що сталося в сирійському місті Виріті. А на VII Всеселенському соборі про це чудо знову нагадали ніби на підтвердження догмату про необхідність іконопочитання.

А історія чуда була така. У сирійському місті Виріті жило багато євреїв, які дуже шанували віру і традиції своїх предків. Поблизу їхньої величезної синагоги жив один християнин, який у своїй невеличкій хатині встановив і зберігав образ Господа Ісуса Христа у повний людський зріст. Через якийсь час цей християнин продав свою хатину одному єврею, а сам купив собі інший, більш просторий будинок, і перейшов туди жити. Він забрав із хатини всі свої скромні пожитки, але, за особливим провидінням Божим, образ Ісуса Христа залишився там, де й був раніше у проданій хаті. Новий господар його не помітив.

Незабаром до нього в гості прийшов інший єврей, його одновірець. Побачивши образ Нашого Спасителя, цей гість накинувся на власника хатини і на сам образ, почав їх зневажати, плювати на них, називати гидкими, образливими словами, непристойною лайкою. Мало того, цей гість доніс єврейським старійшинам на свого одновірця, і за цю провину останнього остаточно виключили із синагоги.

Сусіди-євреї й надалі з люттю та ненавистю продовжували плювати на образ Спасителя, бити палками і кулаками по обличчю, цвяхами проколювати його руки й ноги, до Пречистих уст Христових прикладали напій, змішаний із оцтом та жовчю, як це робили колись їхні предки.

Та раптом сталося диво! На проби-тому в образі місці у великій кількості почали витікати кров та вода, подібно до того, як із ребра Спасителя, що було пробите списом воїна. Чи ця кров і вода, що витекли з образу, могли мати чудодійну силу? Господь наш Ісус Христос і тут до своїх ворогів виявляє своє милосердя, доброту і любов. Щоб перевірити, приносять хворого чоловіка, намазують його цією рідиною (кров з водою), і він стає цілком здоровим. Приводять сліпих, німих, кривих, одержимих злими духами, намащують і вони також оздоровлюються. Чутки про ці чуда блискавично розходяться по всьому місту. Душевна засліпленість євреїв зникає. Вони почали просити єпископа християнської церкви, щоб він їх усіх охрестив і прийняв у лоно цієї церкви. Усі мешканці міста торжествували. Синагога там перестала існувати. Її замінила Христова Церква.

Ось якою виявилась сила Бога, благодать Христова! Наука Божа та істина, заповіді Господні взяли верх над диявольською упертістю, над безбожництвом, мерзенним сатанізмом.

Тож нехай ім'я Господа Нашого Ісуса Христа, ім'я Пресвятої Тройці — Отця, Сина, і Святого Духа — буде благословенне і прославлене на всі віки! Амінь.

Степан БОВТЮК.

с. Серафимці Коломийської Єпархії.

★ Вітаємо!

☺☺☺☺☺

Спільнота «Матері в молитві», церковний комітет, хор та парафіяни храму Пресвятої Трійці с. Клузів Лисецького деканату щирозсердечно вітають з днем народження свого пароха

о. Романа БОЯРСЬКОГО.

Всечесний отче, щиро дякуємо Вам за добре серце і мудрі поради, глибокоповчальні проповіді і щирі посмішки, за невтомну працю в духовному винограднику та глибоку любов до Бога. Молимося за те, щоб зерна Божого слова, які Ви засіваєте, принесли земні плоди та велику нагороду в небі.

Людської шани і тепла Вам зичим,
Достатку й злагоди в родині.
Журба щоб в безвість відійшла,
А радість жила в кожній днині
На многії літа!

☺☺☺☺☺

Парафіяни церкви Благівіщення Пресвятої Богородиці с. Чукалівка Лисецького деканату щиро вітають з нагоди дня народження свого пароха

о. Любомира ПАЛИВОДУ,

енергійну людину, сповнену бажань жити і творити добро, вселяти віру в Бога.

Всечесний отче, складаємо вдячність Богові, що маємо такого дбайливого, талановитого пастиря, мудрого наставника, щирого духовного порадника. Щиро дякуємо Вам за жертвовну працю для відновлення церкви, прекрасне оновлення церковного подвір'я

і каплички та відродження духовності, за роботу з молоддю та дітьми, за велику людяність і теплоту душі. Спасибі Вам за те, що ніколи не забуваєте про хворих, немічних і людей похилого віку.

Нехай і надалі Ваша щира душа випромінює світло Божої мудрості, яку так щедро даруєте парафіянам, а Ваша працьовитість, наполегливість, оптимізм ідуть поруч з Вами у житті. Нехай Ваша священнича рука наворачтає грішників, пригортає розкаянні серця до Бога, витирає заплакані очі сумуючим і немічним, зрештою їхні душі святими молитвами та наповнює Божими скарбами.

Обсипаємо Вас цілими пригорщами своєї шани й любові за Ваше добре серце, самовіддану і великодушну працю в Господньому винограднику. Молитовно просимо у Господа для Вас і родини здоров'я, добра й сили, щоб ниви життєві стелились щасливо. Хай Пречиста Діва буде покровом Вашого життя, а Господь сотворить в ласці благих і світлих многа літ!

☺☺☺☺☺

Вихованці катехитичної школи та парафіяни церкви св. Миколая с. Ямниця Єзупільського деканату щиро вітають з 35-річчям сотрудника храму

о. Ярослава РОЖАКА.

Щиро вдячні Вам за молитву та служіння на нашій парафії. Нехай духовна нива життя щедро колоситься рясним врожаєм! Хай засіяні Вами зерна правди, добра і любові дають плоди стократ! Хай Господь обдарує міцним здоров'ям, радістю, натхненням до праці, всіма ласками і щедротами. Дякуємо Вам за молитву і молимося повсякчасно за мудре служіння на добро людей і на славу Господню!

Мова — душа нації!

Мовні неохайності, що часто зустрічаються

Неправильно

- * На терезах вирішується питання
- * Вирішити всі біди
- * Ціна виросла в десять разів
- * Висвітити в газеті
- * Висловив своє бачення
- * Висловили висновки щодо ситуації
- * Висловили готовність
- * Не можу висловити словами
- * Виставляти претензії
- * Вистарчає
- * Виступив з вступним словом
- * Висновки витікають
- * Не витримали іспиту на владу
- * Якщо цього не відбудеться

Правильно

- * На терезах виважується питання
- * Позбутися всіх бід
- * Ціна зросла в десять разів
- * Висвітлити в газеті
- * Окреслив своє бачення
- * Зробили висновки щодо ситуації
- * Потвердили готовність
- * Не знайду слів; не доберу слів
- * Висувати претензії
- * Вистачає, предостатньо
- * Зробив, виголосив вступне слово
- * Висновки випливають
- * Не склали іспиту на владу
- * Якщо цього не станеться

Підготувала Людмила ІВАНОТЧАК.

★ Подяка

Подяки за зіслані ласки

Дякую Всевишньому Богові за милосердя і безмежну любов до нас, грішних. Цього року я особливо відчула поміч і опіку Небесного Отця. Моя несподівана операція, екзамен з професійної праці, дитина потрапила в лікарню, поїздка та інші події. І все це закінчилось добре. Матір Божа вислухала молитви, які я підносила у Дев'ятниці до Богородиці, що розв'язує вузли. Довіряю всім Святим Церкви. Потребую їх опіки, щоб виконувати Божу волю у Його плані спасіння.

Юлія, м. Івано-Франківськ.

Свої подяки Милосердному Господеві, Пресвятій Богородиці, св. Ап. Юді-Тадее, Ангелам-хоронителям, святам та блаженним, душам у чистилищі, а також

усім Небесним Силам складають:

п. Анна з м. Калуш — за допомогу та підтримку в здоров'ї; **п. Ілля ЗАХАРЧУК** — за ласки, що не впадуть духовно і тілесно учасник революції Гідності; **п. Ксенія** — за духовну опіку св. Юди-Тадее, завдяки якому навчилася молитися і тепер це робить залюбки і з радістю; **п. Ігор** з м. Калуш — за вислухані молитви за щасливу дорогу, благополучну поїздку та успішне повернення додому; **п. Михайло УМАНЦІВ** — за вислухані молитви та відвернення від спокус; **п. Магдаліна** з с. Гошів Долинського р-ну — за вислухані молитви та отримані ласки; **п. Тетяна** з м. Івано-Франківська — за підтримку та допомогу дітям і рідним.

★ Жартома про серйозне

ДОБРО, ЯКЕ ТИ ЧИНИШ, ЗАЛИШАЄТЬСЯ НЕЗАБУТИМ. НАВІТЬ ЯКЩО ТИ САМ ПРО НЬОГО ЗАБУДЕШ — ПОВЕРНЕТЬСЯ ДО ТЕБЕ В НАЙ-НЕСПОДІВАНІШИЙ МОМЕНТ.

Монаший театр "в каптурах"
Всесвітній Інститут
Філософсько-Богословських студій

3
ЛЮТОГО
16:00

м. Івано-Франківськ
Обласна Філармонія
вул. Леся Курбаса, 3
(вхід-вільний)

Різдвяна
Лихоманка

Сценарій - о. Корнелій Яремак, ЧСВВ
Режисер - Дмитро Бартков

★ Оголошення

ЗАПРОШУЮ В ПАЛОМНИЦТВА

26 лютого — 4 березня: Свята Земля (7 днів). Тільки в другій половині лютого можна побачити Ізраїль у всіх барвах квітів і пустелю, вкриту зеленою травою. І все це додатковий бонус до чудової та врівноваженої програми паломництва. Пожертва 777\$: 6 ночівель з дворазовим харчуванням. Виліт з Києва, спільний доїзд з Івано-Франківська.

25-30 березня: великопосне паломництво до Меджугор'я. Чудова нагода приготуватися до Світлого Празника Воскресіння Христового. Чотири дні молитовної програми в часі весняних канікул. Пожертва 125€: 3 ночівлі з дворазовим харчуванням. Виїзд з Івано-Франківська.

Духовний провід: о. Михайло Добровольський.

095-400-3135; 097-524-4260; 063-176-0825

★ Оголошення

ОПАЛЕННЯ ХРАМІВ

Виготовляємо нагрівальні килимки для економічного обігріву храмів.

Тільки для читачів газети
НОВОРІЧНА АКЦІЯ — 15%
15.01.19 — 15.02.19

098 727 05 42 095 056 92 35
teploline.com.ua

СИГНАЛІЗАЦІЯ ДЛЯ ХРАМІВ

Встановлюємо безпроводну охоронну сигналізацію за 1 день.

Швидко та надійно.

096 463 19 95 050 338 98 40
desa.net.ua

1926
1991
2019 **НОВА ЗОРЯ**

український греко-католицький часопис

Видання Івано-Франківської Митрополії УГКЦ
Індекс 30072 реєстр. № КВ 112 від 28.09.1993 р.

Виходить щотижня

Обсяг 1,95 ум. друк. аркуш.
Газета віддрукована офсетним способом
Видруковано видавництвом «А-Прінт»,
м. Тернопіль, вул.Текстильна, 28
тел. (0352) 52 27 37, (067) 350 17 94
a-print.com.ua. Зам. № 119

Редакція може не поділяти думку авторів і не
несе відповідальності за достовірність ін-
формації, викладеної у авторських статтях.

Роздільна ціна примірника 6 грн. Наступне число «Нової Зорі» вийде 7 лютого

Головний редактор —
о. Іван СТЕФУРАК
Богословський редактор —
о. Йосафат БОЙКО, ВС
Літературний редактор та макетування —
Людмила ІВАНОТЧАК
Дизайн та верстка —
Оксана МИКИЦЕЙ
та Микола ІВАНОТЧАК

Ідентифікаційний код 13641226
Розрах. рахунок редакції: 2600202239794
ПАТ «Кредобанк» м. Івано-Франківськ
МФО 325365

Адреса редакції: 76018
м. Івано-Франківськ,
площа А. Міцкевича, 5

телефон: (0342) 52-73-48
e-mail: gazeta.nova.zorya@gmail.com